

*M*átyás és a szomjas urak

Egyszer Mátyás király vadászatról tartott hazafelé az urakkal. Egy nádas mellett haladtak el, s látta a király, hogy nagyon lankadtak a nádak, szomjazták az esőt. Meg is jegyezte:

- Hej, eső kellene már a nádra is, ahogy elnézem.

Megmosolyogták az urak Mátyást.

- Felséges királyunk, ugyan miért kellene eső a nádra, mikor mind vízben áll?

Mátyás csak hallgatott, de magában forralt valamit.

Estére meghívta az urakat vagyorára, de mindegyikük lábáról lehúzatta a sarut, s a lábukat vizes dézsába lógatta, úgy ültek az asztal mellé. Volt aztán minden az asztalon, ami szem-szájnak ingere, csak éppen ital nem volt egy csepp sem. Megszomjaztak erősen az urak, de nem mertek szólni. Egyikük aztán nagy sokára megjegyezte:

- Fenséges királyom, köszönettel vettük a vacsorát, a finom ennivalókat, de italról nem gondoskodtál, pedig majd kiszárad a torkunk.

Azt mondja Mátyás huncutul:

- Ejnye, ejnye, mindegyikörök lába vízben áll, ti pedig szomjúságról beszéltek?

Értették az urak, és elszégyellték magukat. Többet nem mosolyogták meg a királyt, bármilyen furcsát mondott.